U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **E. G.**, zastoupené JUDr. Evou Smižanskou, advokátkou se sídlem Budečská 974/6, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2011, č. j. KRPA-53956/ČJ-2011-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2011, č. j. 5 A 287/2011 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Evy Smižanské **se určuje** částkou 2.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou. V ní namítala, že žalovaná porušila § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a § 124 zákona o pobytu cizinců. Odkázala zde na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že předpokladem pro zajištění je především to, že cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců a dále případy, kdy je evidován v evidenci nežádoucích osob. Žalobkyně uvedla, že má mongolský cestovní pas, a proto se domnívá, že se správní orgán měl důsledněji

zabývat možnostmi uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území. Domnělé nebezpečí skrývání a nedostatek finančních prostředků neznamená, že žalobkyně nemůže opustit území ČR prostřednictvím programu organizace IOM. V závěru žaloby uvedla žalobkyně, že žalovaná řádně nepřezkoumala důvody pro její zajištění a své rozhodnutí řádně neodůvodnila.

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze dne 28. 3. 2012, namítá, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť zcela nepřiměřeně zasáhlo do soukromého života stěžovatelky. Ta již delší dobu (od roku 2008) žije v České republice, kde byla integrována do společnosti. Na území České republiky má vazby a vytvořila zde přátelské vztahy a známosti, současně ztratila veškeré vazby v Mongolsku. Žalovaná měla zkoumat soukromý život stěžovatelky v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Žalovaná podle stěžovatelky nepostupovala v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť nevzala v úvahu vztah mezi zájmem na ochranu protiprávního jednání a zájmem na ochranu soukromého života. Stěžovatelka je cizinkou, je handicapovaná jazykovou bariérou, což mělo zásadní význam pro rozhodnutí žalované. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci k novému projednání rozhodnutí.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že o ní není možno věcně jednat a je nutno ji odmítnout z následujících důvodů.

[6] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnosti přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[7] Jedinou řádně uplatněnou námitku v nyní projednávané věci, představuje tvrzení, že žalovaná nezkoumala soukromý život stěžovatelky, ač tak učinit měla. Stěžovatelka však v žalobě takové tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalované neuplatnila. Omezila se zde na obecné konstatování nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí o zajištění a na nedostatečné posouzení otázky možnosti uložit v případě stěžovatelky zvláštní opatření za účelem vycestování cizince.

[8] Nejvyšší správní soud nemůže na základě § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet ke stížnostní námitce vytýkající správnímu orgánu, že se dostatečně nezabýval soukromým životem stěžovatelky, neboť se jedná o nově namítaný důvod neuplatněný v řízení před krajským soudem.

[9] Co se týče tvrzení stěžovatelky, že skutečnost, že je cizinkou handicapovanou jazykovou bariérou, měla zásadní význam pro rozhodnutí žalované, uvádí kasační soud následující: Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), je „[ž]*alobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Citované požadavky se aplikují i na formulaci důvodů kasační stížnosti. Tvrzení stěžovatelky uvedené v kasační stížnosti, že je cizinkou handicapovanou jazykovou bariérou, což mělo zásadní význam pro rozhodnutí žalované, nelze proto s ohledem na závěry rozšířeného senátu považovat za dostatečně formulovanou kasační námitku. Jedná se o tvrzení nekonkrétní, ze kterého nelze dovodit, jakým způsobem měla tato skutečnost ovlivnit rozhodnutí žalované, a proto nemůže jít o řádně uplatněnou kasační námitku.

[10] Na okraj je nutno dodat, že stěžovatelka byla o formulaci kasačních bodů náležitě poučena v usnesení zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2012, č. j. 1 As 41/2012 – 43, kterým byla mj. vyzvána k doplnění důvodů kasační stížnosti a ve kterém zdejší soud odkázal i na výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu.

IV.
Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, neboť se opírala o důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla. Proto soud kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. použitého na základě § 120 s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

[13] Výše odměny byla stanovena za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení dle § 9 odst. 3 písm. f) a dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jako náhrada hotových výdajů, tedy ve výši 2.100 Kč a 300 Kč, celkem 2.400 Kč. Ustanovená advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty.

[14] Ustanovená advokátka požadovala odměnu za dva úkony právní služby. Nejvyšší správní soud ovšem dospěl k závěru, že za doplnění kasační stížnosti zástupkyni stěžovatelky odměnu nepřizná. Tímto podáním totiž nebyly odstraněny vady kasační stížnosti tak, aby mohla být věcně projednána. Na takové doplnění kasační stížnosti tedy nelze pohlížet jako na úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu, a proto Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce požadovanou odměnu za druhý úkon právní služby nepřiznal.

[15] Přiznaná částka odměny bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu